

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Паредплата у Львові
в агенції дневників
насаж Гавсманн ч. 9 і
в ц. к. Староствах га
провінції:
на цілий рік К. 4-80
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ —40
Поодинокое число 3 с
3 почтовом перу
силкою:
на цілий рік К. 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно . . . „ —90
Поодинокое число 6 с

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-й годині по полудні
Редакція і
Адміністрація: улань
Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають се-
лиш еранковані.
Рукописи звертають се-
лиш на окремо жадане
і за вложенням оплати
почтової.
Рекламації незапоча-
тані вільні від оплати
почтової

Сімдесятий день уродин

Є. Вел. Цісаря Франц Йосифа.

Велике свято обходять завтра всі народи австро-угорської монархії, бо сімдесятий день уродин Є. Вел. Цісаря Франц Йосифа. Сімдесять літ! — То вік красний, котрого дожити не один собі бажає, а котрого таки не так то багато людей доживає. Сімдесять літ дожити значить переступити вже ту звичайну, пересічну границю віку, до якої доходить більша часть людей. Перед сивою головою, що діждала ся сімдесятого року, клонимось з поважанем і віддаємо честь яко чоловікови, котрому особлива ласка Божа дозволила дожити того віку. О скількож більшу честь мусимо віддати Тому, котрому ще в так глибокім віці судило ся правити народами цілої держави. Наш Монарха обходить завтра свій сімдесятий день уродин а день той пригадує нам, що треба віддати честь не лиш старенькому чоловікови, сивій голові, не лиш Монарсеї,

котрий засідає на престолі, але Монарсеї, з котрого цілим житєм сполучене тісно жите народів держави, Монарсеї, котрий в цілій Європі, ба в цілім світі має славу найліпшого, наймудрішого і найдобротливішого володителя.

Здаєсь, що нема в цілім світі другого такого монарха, з котрого іменем, з котрого долею і недолею вязалась би так тісна доля і недоля народів і держави, як з іменем нашого Найяснішого Пана. В бурливих часах, в часах загального розладу в Європі імя Цісаря Франц Йосифа принесло спокій і мир нашій державі і її народам; від того часу кілька разів яка небезпечність грозила державі, чи то від заграничного ворога, чи від внутрішнього заколоту, наш Монарх був тим, котрий першим спійнив сповнити свій обовязок а імя єго як би чародійною силою мирно ворога і єднано народи держави з собою. Девіза нашого Монарха „Спільними силами“, оправдала ся як рідко яка і зробила то, що народи австро-угорської держави, а пануючий нам славно Дім цісарський зросли ся як би в одно. Як Є. Величество наш Цісар не забував ніколи на свої народи і в кожній

хвили при кожній нагоді старав ся оказати їм свою печаливість, так знов і народи з цілою щасливістю, з правдивим чувством привязанія відчували завжди кожду радість і кожде горе, яким по-благословив чи навістив Господь Бог нашого Монарха і єго Найв. Дім. Так було від першої хвилі вступлення на престол нашого Найяснішого Пана, так єсть і до нині. Дятого і ми а з нами і весь руский нарід кличемо в день сего великого свята: Многая Літа нашому Монарсеї! Нехай живе нам ще довго а довго для добра своєї держави і її народів а Собі і своєму Найв. Домови на ще більшу славу!

Вісті політичні.

(До ситуації. — Австро-угорська флота в Хімі. — Гр. Вальдерсе. — Війна в Хімі.)

Президент міністрів др. Кербер був вчера в Ішли у Цісаря на авдієнції, котра тривала п'ять чвертий годин, відтак вернув до Відня. В близьких правительству кругах потверджують, що в часі побуту др. Кербера в Ішли

4)

Моя перша подорож, моя перша лож.

(З французького — Альф. Додета.)

(Дальше).

Друга пригода:

Знов нічна прогулька і так само подібна до першої. Однак мені здаєть ся, що цілий берег єсть з червоного каменя і що великі кораблі, на які ті камені накладають, стоять вздовж цілого берега, закриваючи єго собою і сплячючи нашого „Бонарделла“. Аби дістати ся на берег, переходимо по довгих дошках, що покладені півперек тих кораблів. Відчуваю також, що ми вже не на Полудні; вечери холодніші, небо не так темно-синє, і що моя любов — бо я в той час вже вспів залюбив ся — не носить ні кінцасту шапочку на волосю, ні трикутний очпок, який ще доси можна бачити у жінок в Провансі, в околицях Оранж, Порт-Еспрі аж до Монтеліман. Що она мала на голові, та хороша дівчина, що послугувала в гостинниці, до якої одного вечера увійшов кандидат на маринарського офіцера, на чолі своєї звичайної компанії? По таких довгих а довгих літах бачу єї ще перед собою; то був малий, умисний чилець з довгими стязками, що мавли поза стрункою і живою дівчиною, з оливковою шкірою і отвертою шияю. Бачу й широко повний каменярів і моряків, котрих осмадені лица освічували блимаючі свічки, що стояли на велених столах. На вид вояків

в червоних штанах, що увійшли під проводом того сьмішного малого чоловіка, з насуненим по юнацьки капелюхом на ухо, з шалем перекинутим через плече, починають каменярі — дикий і непривітний нарід — трохи воркотіти і порозсували ся на лавках, аби не дати нам сідати; але моряки зробили нам місце.

Нема добродушніших хлопців на світі, як ті наші корабельники з Родану, з ширими, ясними очина, що як іскри світяться ся. В цілій дорозі по Родані робило мені правдиву приємність дивити ся, як ті люди плили з нами горі рікою.

Не можу зрозуміти, як то стало ся, що ні один з тих великанів не здавив зарозумілого хлопчища своїми пальцями; бо я все уважав ся коло стола, ніколи не усидів на своїм місці. Без сумнію, завдячував я то в головній мірі мому бучучому офіцерекому становищу, оповіданям, о котрих їм шептали до уха наші вояки — бо вкінці і они самі повірили в мої пригоди в Галліполі і Варні, вірили, що ми там разом бороли ся з ворогом. Молода дівчина, сестринця господаря незвичайно тішила ся моїми бесідами, моїм малим ростом і просто хлопячим влюбленем. Я чув як она говорила до тих людей: „Виглядає як молодий князь“ — і єї палкі очи дивили ся на мене з зачудованям, що ще більше підбивало мене ходити і бігати за нею, так немов би і она шептала за мною, як ті два малі Монте-ліїці: „Які славні хлопці!“

Я справді був безличний, колиб хто брав поважно то, що я пересилав їй рукою поцілуї та шептав їй:

— Яка ти хороша, дитинко, як я тебе люблю. Де міг би я з тобою свобідно поговорити?

Она не відповідала. Все, що я міг довідати ся, було, що она ніколи не виходить сама, що єї комната лежить на першій поверсі над самими дверми, та що в єї вікні найдовше світиться ся. Того було мені досить, аби вигадати цілу уявлену і цілком неправдиву пригуду.

Приходжу тепер до дуже прикрих зізнань. Було би дуже легко для мене ту справу цілком полишити, однак не хочу; я обіцяв бути честним і буду ним, хоч би то було не знати як болучим для мене...

Коли вечер минув і шинк заперто, вернули ми на корабель, співачи пісню, якої научили ся від наших нових приятелів.

Однак в хвили, коли я вже входив на місток до корабля, щось немов мене торкнуло і підшептало підлий плян.

— Слухайте! — сказав я тихо до Леона і двох артилеристів, котрі були лишили ся з нами. То були мої вірні, мої найвірніші, ті котрих я найщедріше наділив ковбасами і сардинками.

— Слухайте; я страшенно залюбив ся в тій малій.

І я звівсь їм в найбільшій тайні, як мужчина мужчині, що она сказала мені о тім вікні на першій поверсі і о світлі, яке там найдовше має горіти.

— Ах, пане офіцере, таж она визначила вам єгодини! — скрикнули артилеристи з вдоволенем і завистію заразом. Відтак вхопили мене попід руки.

повзятю рішучі ухвали що-до ситуації. В парламентарних кругах ходять поголоски про реконструкцію кабінету др. Кербера.

Провідник німецької католицько-людової партії, п. Ебенгох, заявив, що він не єсть за скликанням парламенту в тій хвили. Ситуація не поліпшилася, але протилежно погіршилася. Вже сам вибір президента спровадить великі труднощі. Коли парламент буде скликаний і знов покажеся неспосібним до праці, правительством буде мусіло приступити до розв'язання палати, бо на октройоване вже заплановано. Ебенгох виступає против нових виборів, бо знає, що в новій палаті не дасться перевести ні угоди з Угорщиною, ні торговельних договорів.

В правительствених кругах надіються, що конференції з провідниками парламентарних сторонників дадуть користні результати. Панує переконання, що в часі кількох літніх місяців успокоїлося і отверзилось так публичне життя, як і розуміння парламентарного положення, а се є як раз на руку для санаційної акції. На случай, коли б конференції дала негативний результат, парламент не буде скликаний, а на перший план виступило б так часто вже обговорюване октройоване і розв'язане палати.

Вчорашня Abendpost доносить, що австрійські кораблі: „Цісарева Єлисавета“ і „Асперн“ пливають до Хіні з великим успіхом. Австрійський корабель „Марія Тереса“ відбув ту саму дорогу в дуже короткім часі, бо лиш в 36 днях. Оба ті кораблі мають прибути до Хіні з початком вересня. Начальник ескадри гр. Монтекуколі їде на покладі корабля „Цісарева Єлисавета“. Кораблі задержують ся лиш там, де вимагає того конечна потреба.

Бюро Вольфа доносить: Гр. Вальдерзе зібрав вчора перед полуднем свій офіцерський штаб і виголосив до него промову. Дня 18 с. м. одержить гр. Вальдерзе іменований на начальника союзних військ в Хіні, а дня 20 рано виїде з Берліна. З Верони поїде до Риму і представить ся італійському королеви, а 22 відїде з Неаполю на пароході „Сахсен“.

Хіна починає вже бути косою незгоди між державами, котра спонукує їх вислати туди що раз більші сили, не так против Хінців, як скорше на те, аби мати більшу силу супро-

тив інших союзників і бути приготованими на всякий можливий опір о заграблене Хінцям добро. Поступи Росії в Манджурії а особливо занята Нючану і установлене російського заряду в тім місті, викликало зависть Англіїців і тому они висилають більші сили до Шангаю. Можлива річ, що за приміром Росії і Англії підуть також інші держави і пообсаджують своїми військами інші провінції Хіни.

З Шангаю надіслали консулі по спільній нараді таку телеграму до своїх правительств: Коли англійські війська з Шангаю будуть відкликані, настане велика небезпечність для публичного спокою. Для того було би кінчене, аби в справі довозу заграничних військ до Шангаю настало якесь порозуміння між державами. Для охорони Шангаю треба би вислати ще більше союзних військ. — Агенція Стефанього доносить з Таку через Чіфу, що до Таку прибув італійський адмірал Бандіані. Італійський відділ під проводом поручника Сіріанього прибув вже до Янцуну. Союзні війська вже близько Пекіна, де побити Хінців, котрим доводив ген. Тунфушіан. То само бюро доносить з Таку 14 с. м.: Союзні війська прибули дня 11 с. м. по тяжкім марші до Матов на полудневий схід від Пекіну. Хінське військо замикало дальшу дорогу. Російський командант привиджуючи напад Хінців зажадав підмоги. Вислано на поміч один баталіон французький і дві компанії італійські з корабля „Сієрра моска“.

Н о в и н и.

Львів дня 17-го серпня 1900.

— Ратункова акція для навіщених повенню.

В сали повітової ради у Львові відбуло ся в неділю засідане езекутивного комітету, вибраного на з'їзді повітових маршалків для несення помочи навіщеним повенню. На засіданні ухвалено написаний п. Матковским меморіал, котрий особна комісія має вручити п. Намісникови і міністерству у Відні. Порішено також видати відозву в цілі збирання складок.

— Начальний директор почт і телеграфів, радник двора п. Іван Сеферович виїхав на 6-тижневую відпустку зі Львова. Завідательство Галицької Дирекції почт і телеграфів обняв старший радник почтовий п. Омелян Габерле.

— Телеграф без дроту. Маринарка Сполучених Держав відбувала недавно проби практичного віхиснування винаходу Марконіого під проводом самого винахідника. Показало ся при тім, що телеграфувати без дроту можна на віддалені 8½ морських миль та що всі кораблі, на яких находили ся апарати Марконіого, одержували все точні телеграми. Хибою сего телеграфу є лиш се, що коли рівночасно телеграфують два кораблі, то депеші виходять незрозумілі. Сим як раз може користувати ся неприятели, та телеграфуючи у себе безнастанно, не допустити на противній стороні ні до одної зрозумілої телеграми.

— Безгранична зухвалість злодіїв у Львові доходить до неможливости. Якесь прилично убрана пані у Львові, їдучи онюди о год. 9 вечером з кошиком в руці, упала на хіднику в наслідок апopleksii. Коло нещасної зібрав ся гурт людей. прийшов поліціант, але не можна було упавшої привести до свідомости. На се приступила до поліціанта якась жінчина і заливаючи ся слезами, заявила, що недужа мешкала разом з нею і подала ему свою адресу. Опісля забрала з лежачої пані кошик і що дало ся взяти і відійшла. Показало ся однак, що она була звичайною злодійкою, бо поліціант не вайшов її після поданої адреси і мусів недужу відвести на ратункову станицю.

— Невірний Тома. Редактор одного давнього дневника, Олфер, їдучи онюди кораблем скочив до моря з тим наміром, щоби пересвідчитися, чи ратункові прилади на кораблі вистарчають. По чотирох мінутах витягнуто его з води вдоволеного пробою.

— Смерть в наслідок неосторожності. Співачка будацештської опери, Штоль-Немьт, упала жертвою власної неосторожності. Замість лімоніади випила она пів склянки лугової есенції. Тяжко попарену в середині відвезено сейчас до шпиталю, де мимо скорої помочи лікарської померла нещасна по кількох годинах страшної муки.

— Ходіть, скоро, ми зробимо вам драбину.

Леонс, що добре знав, який я невинний хлопець, налякав ся і всіми можливими способами старав ся адержати мене від того. Імені самому було віяково та чим ближше ми приходили, тим більшу небезпечність виставляла передомною моя уява. Як би нас зловив єї вуйко, то я в его могучих лапах не важив би більше як маленький каменець. Але що мене ще більше лякало як єї вуйко, то гадка, що маю бути з нею сам. Що я там маю робити? Ах, як-же би ті артилеристи сьміяли ся, ті артилеристи, що мали мене перше за незвичайного героя, коли би догадували ся, як мало досвіду я мав і які дурні промови я укладав собі їдучи на місце любовної пригоди.

— Куди їдете, пане офіцире? Ми вже тут — шепнув мені тепер один з моїх товаришів.

Я так задумав ся, а уличка була так темна, що я минув гостинницю, не пізнавши єї. В означенім вікні горіло світло. „Мала“ — хоч она була вища о голову від мене — ждала мене. „Чорт єї бере!“ — погадав я собі, прокладаючи своє щастя. Але в віці, в якій я тоді був, легко стати з глузоти героєм.

— Дай мені спокій! — сказав я тихо до Леонса, що цілою силою чепив мене за рукав і не хотів пустити. Сильніший з артилеристів опер голову о стіну, другий сів ему на плечі, а я видер ся з трудом по тій живій драбині до гори. Коли вже станув на горі, задержав ся, аби трохи відсапнути і успокоїти своє біде серце, що молодот билось мені в грудях. Нічого не рушало ся в цілїм домі. Я зі страхом гадав: „Чи то дійсно єї комната?“ Але я не міг о тім пересвідчитися, бо мої руки досягали лиш примурка під вікном, що був за вузький, аби его добре вхопити ся. Але мені видавало ся, немов би аби яка тїнь пересувалася за вікном і немов би хто близько

мене дихав. Як то була „мала“, то чому не отворила? А як она нічого не чула, то як я їй мав дати знати що я тут, аби не обудити вуйка? До того я чув себе дуже непевним на верху тої людської піраміди, що хитала ся і подавала ся під моїми ногами як човно на ріці.

О, аби бути героєм роману треба мати сильні ноги і руки, а до того ще й досить відваги! Я закашляв два, три рази, спершу цілком тихо, відтак трохи голоснійше. Нема відповіди.

— Чи то ви любя дитино?

Знов нічого.

З надзвичайним напруженням, при чім ледве що не завалила ся моя жива драбина, пристивсь я примурка одною рукою і мені удало ся легко застукати в шибу.

Аж тепер заскреготала засувка і вікно отворило ся.

— То я, не бійте ся — шепнув я і став ся ліпше вхопити ся вікна руками, аби дістатися до комнаты малої, котра не бояла ся — о, цілком ні!

— Стережись! — крикнув Леонс, одинокий з нас, котрий міг видіти, що діяло ся.

В тій самій хвилі почув я, як мене хтось вхопив за волос і підніс до гори — і вуйко моєї хорошої малої ударивши мене з цілої сили в лице, скинув мене на мою живу драбину, що розлетіла ся на два кусні.

Дивно діє ся з молодіжкою. Десять мінут опісля закрадався я з моїм свояком Леонсом до сальону „Бонарделля“, трохи потовчений, але з цілими кістями, а як сон тої ночі не хотів довго прийти, то було наслідком гіркої гадки, що моя хороша мала, аби мене висьміяти, назначила мені сходини в комнату вуйка. Такий жарт видав ся мені трохи неприличний.

Трета пригода:

„Любка Леонсова називалася пані Бруїляр, правдиве льонське назвище. Моя, що імо-

вірно мала трохи менше диене назвище, не полипила в моїй памяті нічого. Називаймож єї проге приятельською пані Бруїляр, бо обі дами їхали разом і лиш рідко розлучали ся.

О яких дмамах бесіда? Ну, а о тих двох подорожних на покладі „Бонарделля“, на яких я спершу задля моїх воєків забув, але до котрих я відтак по нещасливій любовній історії — котрою оба артилеристи розвеселявали всіх подорожних на кораблі — з жалем і каянцем наваж повернут.

Пані Бруїляр з своїм м'яким голосом, хорошими, тужними очима і цілим своїм виглядом була би мені далеко більше сподобалася, як моя, несела жива цокотуха, в острим язиком і задертим носом. Але в таких річах не все має ся вільний вибір. Скоро подорожні в сальоні довідали ся, що ми ученики маринарської школи і вскорі мали стати заступниками офіцерів, що до якоїсь степени було винагородою за недостаючі нам вуса, замітила пані Бруїляр, що мій свояк з своєю понурою, зловіщою тугою був дуже хороший, між тим як мого юнацьке поведене припало більше до влодобу єї приятельці.

Поважк погода була пречудна і чудове голубе небо простирало ся день на день понад чистими і спокійними філіями ріки, проводили дами цілий час, з виїмком найгорячішої пори дня на лавці задного покладу, з роботою в руках і дивили ся як поводи береги Родану пересувають ся коло їх ніг, мов той шовк що розвиває ся з клубків. І так само коло їх ніг лежали ми, Леонс і я та міявали з ними палкі погляди і солодкі слова.

На жаль, як я вже мав нагоду згадати, не доставало мому своякови на вимові і пані Бруїляр жалувалася на то. Але я пояснив то дуже добре займаною історією, о котрій шепнув обом дамам, між тим як Леонс задумавшись стояв опертий о поруче корабля. Розходило ся тут — я ще дуже добре пригадую собі на то оповідане і ми пізнійше нераз сьмі-

— Немила пригода приключила ся недавно тому одному панови в вагоні поїзду віденьської залізниці. В одній з переділок III класи їхало двоє мушин і якась пані. Мушини вели між собою оживлену бесіду, а пані оперта на вікні оглядала околицю. Нараз она відвернула ся і озлоблена крикнула до свого сусіда: „Пане, се безличність, як ємміте позваляти собі на щось подібного!“ — Панюке здивовані глянули один на другого, нічого не розуміючи. Вітви порішили, що їх товаришка подорожи хора на умі. — По хвили відвернула ся она знову і завзято почастувала одного з мушин в лице. Тепер оба були вже певні, що она несповна розуму. На найближшій станції пані зажадала інтервенції влади і обжаловувала своїх товаришів подорожи, що они підчас їзди неприлично захоували ся та щипали її за ногу. На щасте в тій хвили надбіг кондуктор і привів під нахоу величезного гусака, якого віз зі собою жид під лавою. Гусак був безперечно винником, длятого обі сторони погодили ся і поїхали разом в дальшу дорогу в як найліпший приятель.

— Звірї не люди. З Нью-Йорку доносять, що в цілій північній Америці була в останніх днях страшенна спека, котра особливо в містах давала ся дуже відчувати, а навіть забирала багатьох жертв; люди просто гинули як мухи. В самім Нью-Йорку було минулої неділі 78 случаїв смерті від спеки а по шпиталях було повно недужих, котрих зведено з міста. Возів ратушкових показало ся за мало і они не могли дати собі ради; треба було взяти до помочи дорожки, щоби занедажаних на улици від спеки звозити до шпиталів. При сій нагоді показало ся, який то звір сидить в чоловіці. В неділю перед полуднем вімлінула на улици від спеки якась молода, елегантно убрана пані. В тій хвили кинулось на ню двоє волоцюгів і стали її рабувати та рвати з неї що лиш дало ся; забрали у неї портмонежку з грошми, повитягали з кишені що лиш мала, а відтак почали стягати з неї всі дороговціности які лиш мала на собі. Нещаслива мала на пальцях золоті перстені з брильянтами; звирські волоцюги не могли їх борзо стягнути і відтяли їх разом з пальцями. Нещасливу найдено в калужі крові і відставлено до шпиталю, де она незадовго потім померла. По полудни настала була страшна туча з градом а з цілою охрестяности пустили ся люди такими масами до міста, що пароходи і залізничні не

могли собі дати ради. Більше 300.000 людей пустилось нараз втікати до міста, а на двірцях і в пристанях настала була така глота, що покалічило ся множество людей.

— Концерт. Дня 18 серпня відбуде ся в нагоди 70 их родин Їго Величества Цісаря Франц Йосифа I. у Вижниці в сали готелю Фріста концерт під протекторатом п. старости риц. де Табори з ласкавою співучастю пана А. Адлера з Чернівців і кількох кутських, вижницьких і посторонних пробуваючих тепер там підчас вакацій сил співачки. Чистий дохід призначений Рускій Бурсі товариства „Рускій Народний Дім“ в Чернівцях. Програма буде така! 1) Сступне слово. 2) Народний гимн, мішаний хор в супроводі фортеп'яну. 3) Ой ви мої співаноньки, мішаний хор, слова В. Шашкевича, музика Вербицького. 4) Chopin, Etude в Ges-dur, фортеп'яну. 5) „Ой цуцу я кониченька, мужеский хор в супроводі фортеп'яну, музика Лисенка. 6) „Гей по горі“, хор мішаний, слова Ю. Федьковича, музика Мих. Вербицького. 7) Schubert, Sonette в A-moll, фортеп'яну. 8) „Ой у поли три криниченьки“, мішаний хор. 9) „Де згода в семействі“, сольо терцет. 10) а) Ой летіла горлиця, б) „Та туман ярм котить ся“, обі пісні в мішанім хорі, музика М. Лисенка. По концерті будуть есентуально танці.

— Представлені і концерт увиселянських селян в Гусятині д. 12 серпня випав дуже добре. Всі місця в сали Ради повітової були заняті. Публика з ектувизмом повитала селян, що відспівали зовсім удачно „Щастє нам Боже“, „Співаночки“ і „Окрушинки“. На горячі оплески публики мусіли повторити. Наступила продукція хору селянського з Коцюбинця, що відспівав гарно „Гуляли“. Чудова була група живого образу, що представляла алегорію віри, надії і любові, зложена з увиселянських селян. А вже ж найліпше безперечно удало ся відограти селянами з Увиси „Знімченюк Юрка“. Селяни не тільки добре вивчили ся роль, але грали мов правдиві артисти під умілою режисерією о. Турули, належать ся їм за те повне признание. Удачно запрезентувала ся також увиселянська капеля, що своїми продукціями заповнила паван. Ожескам не було кінця, а селяни на бажане публики мусіли виступати з повторенням.

Від того часу я часто питаю ся, ким могли бути ті дві Ліонки, що говорили немов би були зняжками машиністів в великій фабриці шовку при площі Терро. Правду сказавши, любовна історія Леонса і Намуни не була багато неімовірнішою, як то, що они оповідали.

Треба собі представити дві пані з ліонського товариства, того багатого і замкненого в собі товариства, що ідуть на лихім кораблі разом з ріжними товаришами. А та дешева одіж, яку носили, тоненькі хустини, що брали на себе, коли Містраль сильніше повіяв, кошак, що містив їх поживу, яку в дуже скупій скількості купували кожного вечера на стаціях!

Всі ті подробиці в одію і вигляді впадають мені в очи тепер по літах; виразно бачу їх в моїй уяві, цюпри інші не менше значучі. Так на примір їх голосний і простий спосіб говорення. Або коли рано приніс кухар — ой, той брудний кухар — каву, то приятелька пані Бруїляр ніколи не залишила взяти решту цукру до кишені. Як міг я не бачити тоді всіх тих річей, коли нині так добре собі їх пригадую? Здасть ся тому, що я сам собою був надто зайнятий, ціла моя увага була звернена на вдумуване ріжних пригод, без найменшої цілі обманьства, а знов ті дві малі пані, без сумніву жінки яких робітників, не мали також иншої цілі, як забавити ся коштом двох молодих, багатих маринарських кадетів.

(Дальше буде.)

— Процес о зраду державну. Перед віденьським судом карним вела ся сими днями розправа против Кароля Сарії, резервового офіцера австрійської армії, котрого обжалувала прокуратура, що він допустив ся головної зради через продаж чужій державі плянів військових і важних документів. Рівночасно відповідав перед судом батько його Валентій, котрий мав склоняти родину свою до зложення фальшивого свідчення в користь сина Кароля. Розправа виказала, до чого впрочім і сам обжалований признав ся, що Сарія дістав за доставлені ним одній державі пляні 9500 зр., а від другої держави за подібні пляні 5000 зр. Обжалований боровив ся, що пляні ті не представляли жадної вартости, бо були ним самим без жадного поміру споряджені; він уважає собі навіть за патріотичний поступок, що потрафив отуманити неприятеля, за якого він, яко австрійський офіцер, чужій державі уважає. По переведеню розправи, котра виказала, що обжалований виїздив дуже часто і всюди зміняв назвиско, то на графа Спавра, то знов на якогось доктора, засуджено його на 4 літню вязницю, заострену постом, а батька на місяць арешту.

ТЕЛЕГРАФИ.

Відень 17 серпня. Прикрашені міста з причини завітрішного торжества 70-тих роковин цісарських уродин поступав скоро наперед. Передусім середина міста і головні улици виглядають величаво. Також величаво заповідає ся нинішня ілюмінація. Вчора явила ся у намістника депутація інженерів і архітектів і зложила на его руки желання для Монарха та вручила відповідну адресу.

Новий Йорк 17 серпня. Journal оповіщує депешу свого справоздавця з Чіфу з 14 с. м., котра каже: З доброго хінського жерела дізнавсь я, що союзні войска в понеділок були в Пекіні. Можна здогадувати ся, що мусіли вибороти собі вхід до міста. Посли мусять бути вже виратовані, бо прилучили ся імовірно до союзних войск.

Тіентсін 17 серпня. Зелізничний шлях з Тіентсїну на північ вже в значній частині направлений. Над приверненням руху працює російський відділ. З Пекіну нема нічого нового.

Париж 17 серпня. Француске правительство повідомило німецького міністра справ заграничних, що польний маршалок Вальдерзе займе по приїзді до Хіни приналежне ему після его високої ранги становище. Начальний командант французького відділу ген. Воарон одержав інструкції, як має поводити ся супротив гр. Вальдерзе.

Надіслане.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як ложки, веретена, валки до тіста, циви для ткачів, решета, рогіжки, магільниці, опалки, кобелі, кошики, солом'янки, забавки для дітей і т. п. по дуже низьких цінах. При більшим замовленю опускає ся рабат.

За редакцією відповідає: Адам Бреховський.

зли ся з Леонсом з тої его любові — одочку якогось багатого Вірменина в Пері, що маючи віддати ся за одного могучого пашу, повірника султана і начальника его легкої кінноти — залюбила ся в моїм свояку, коли побачила раз, як він на бали в французьким посольстві танцював. Стали до себе писати листи, які на нещасте перехоплено і одного рана, саме в дні, коли мали обое утечи, найдено бідну Намуну в відрубаною головою в єї ліжку, а на окровавленій подушці коло неї ганджар єї судженого, ганджар з позолоченою рукояттю, висадженою рубінами. Внаслідок тої страшної події кидав ся нещасливий Леонс два рази в Босфор, звідки я лиш з найбільшим трудом міг его виратувати. По тій пригоді на жадане его родичий, а на приказ капітана, нашого шкільного директора вибравсь я з ним в подорож аби его трохи ровірвати. Тепер я стараю ся всякими силами то поручення виповнити, але нічо не може его розвеселити. Відний буде носити ціле життя в серці той ганджар.

— Коли хочете добути з него кілька слів — сказав я до малої пані Бруїляр — то возміть мені що о руки і скажіть до него: „Оповідajte мені що о Намуні“. Побачите тоді, чи він не пробудить ся з вічної своєї сонности.

Глупенька Ліонка ледве я скінчив мов оповідане, підійшла до Леонса, що все ще не порушено стояв на тім самім місці.

— Оповідajte мені що о Намуні — сказала до него мягким голосом. Позаяк я ще не мав часу приготувати его на те і позаяк він перший раз чув імя Намуна, не знав в першій хвили, що відповісти. Але не даром був полудневцем, а що від початку нашої подорожі привик до моїх вигадок, то не вказуючи зачудовання похитав лиш сумно головою і відійшов. Пані Бруїляр вернула тяжко зітхаючи назад до нас.

— Відний хлопець. Той ганджар ще стромиць в его серці, так що не може слова промовити.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові при ул. Краківській ч. 9
продає вино шампанське Йосифа Терлеґі
і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“
по дуже приступних цінах.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

Б Е З П Л А Т Н О

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Ляскового
„Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кожний чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицькі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в спеціальних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і
GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись незалежно від заспокоєня потреб ума образованої женщины, забезпечує їй практичну користь ствердженої вартости.

Обітниця богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначають ся більше менше всі проспектові оголошення, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публіка відповіла на проявленій в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признання, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобов'язанем, яке приймаємо, єсть стояти і далше на основі тих пересвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тривалим звеном між часописом а читателями, а подаючи їм інформації з проявів дійсного життя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виконати як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависті і вагяду на личный інтерес.

То все, що вільно нам нині сказати о душі і напрямі нашої праці на будуче.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпечення сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготували для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм заплановані праці: Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицького, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Маційовського), Володислава Уминського і многих інших.

В відділі поезії звістні читателям пера: Казимира Глиньського, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота і інших, обіцяли нам свої твори на слідуєчий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта

повість п. 2.:

І по многих днях. — І по многих літах....

Севера

повість п. 2.:

Легенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з поштовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Агенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.